

Уредничко ћоше

ИЗА ЛИНИЈЕ – АНЂЕЛКО ЗАБЛАЃАНСКИ

(Удружење поезијских стваралаца, Глушци, 2020)

Најправичније би било да сам овој књизи дао наслов *Анђелкова сваштара*, јер у њу сам сместио све своје писање које већ дуго стоји у разним компјутерским фасциклама. Пошто спадам у групу лењих писаца не верујем да бих икада успео да саставим књигу од једног жанра књижевности које сам чувао. Песник сам по вокацији и сва моја усмерења су ишла ка писању поезије, па сам успео да досад објавим неколико збирки песама. Али, као и свако ко се лати пера и сам сам се окушавао у писању прича, афоризама, сатиричне поезије и неретко, претежно на молбу својих познаника, писао рецензије за њихове књиге. Тако сам дошао на идеју да направим ову сваштару, стављајући у исту књигу наизглед неспојиве књижевне жанрове, али ми је горе наведени наслов изгледао помало неозбиљно. Додуше, на почетку склапања ове књиге све то ми и јесте било некако чудно, да не кажем смешно, али што сам дуже радио на прелому и припреми за штампу ова необична књига ми је постајала све дража и озбиљнија, па сам јој доделио коначни наслов, по једној причи из ње, *Иза линије*. Мада, ако се осврнемо на издавачке клишеје она и јесте иза сваке линије.

С обзиром да у трци са интернетом књига све више губи на значају, мислим да ће се у будућности писци све више одлучивати за овакав склоп књига. Отрцана је фраза

кад се каже да има за свакога понешто и обично тад нема

ни за кога ништа паметно, зато нећу упасти у замку да је моја књига за свакога. Можда би се могло рећи да у њој можемо читати озбиљне, осећајне приче, приче са душом и за размишљање, али и духовити, чак, верујем и понеки смешотресни афоризми. Има ту и сатиричне поезије, чини ми се такве да читалац може схватити да горчина коју осећа у својим устима и није само његова, јер сигуран сам да ће свако ко их прочита наћи бар два лика који су

му ту горчину створили.

И да не бих у заносу почео претерано да хвалим и себе и књигу, овде ћу стати и даљи суд о свему што се у њој налази препустити читаоцима.

Аутор

МАЈЧИНО СРЦЕ

Младић тешко страда. Налази се на ивици живота и смрти. Ни доктори не знају којем свету је ближи, земаљском или небеском. Његова мајка их моли да је пусте да га види. Свесна је, ако данас не уђе у његову собу, никад више неће видети вране очи свог јединца. Моли, цвили као у кљуси ухваћена вучица, али је не пуштају. Главни лекар, гутајући кнедлу, вештачки дрско јој каже:

– Плакаћеш. Не могу. Твоје сузе ће га узнемирити. И овако му је температура на ивици коју може поднети.

Она му љуби руке, моли, јеца:

– Пустите ме да га мајка само још једном помилује по коси. Да видим очи мајчине.

– Ето. Плачеш већ сад. Не могу. Разумем те, али разуми и ти мене.

– Нећу плакати – брише сузе, престаје да јеца. – Нећу плакати. Ево, видите. Не плачем. Ако треба и осмехнућу се. Смешићу се, обећавам.

Доктор је гледа неколико тренутака. Гледа њене очи, а види поглед своје мајке.

– Добро. Уведите је – обраћа се медицинским сестрама.

Несрећена жена улази, гледа свог сина, његово скрхано тело, његове ужарене, а напола угашене очи. Држи га за руку и осмехује се. Смеши се тако убедљиво да њен син, потпуно свестан стања у коме се налази, помисли:

– Боже, моја мајка је скроз полудела.

А она га љуби с осмехом који не скида са лица. Прича му како су га девојке поздравиле.

– Имаш их много, мангупе мамин – стеже му кло-
нулу руку и даље се осмехујући.

Кажу јој да је време да изађе. Излази, маше са сме-
шком свом сину, а чим за њом затворе врата скљока се од
бола насред ходника.

Младић се чуди, зна да је тешко повређен. А можда
и није, помисли, чим му се мајка тако радосно осмехује.

– Да. Није она луда. Како ми је само пало на памет
да умирем. Не би се она онако смејала. О, Боже! Жив сам.
Живећу – шапутао је с осмехом младић.

Мајку скрхану од туге једва су повратили у живот.
Два дана касније лекар јој је рекао:

– Бог се смиловао. Ми смо били немоћни, али твој
син ће преживети. Са овом повредом преживи један од хи-
љаду. Твој осмех, твоје срце... О, Боже – настави доктор да
говори сам са собом одлазећи низ дугачак болнички ход-
ник.

Она га прати погледом, тргне се, и заплаче уз незау-
стављиви осмех који јој је кидао мајчинско срце. Кидао сво-
јом снагом, својом блиставошћу мајчинског срца. Радошћу.

(Прича из књиге *Иза линије*)